

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Έν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ
 ἔτησία δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Έν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησία δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Έν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησία φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Φίλτατε « Ἀριστόφανες ».

Πῶς πᾶν ἀράπη τὰ παιδιὰ σου ; — Ὅσο
 πᾶνε καὶ μαυρίζουν. Ἀπαράλλακτα, ἀν ἔρω-
 τήση τις — Πῶς πᾶν τὰ πράγματα τῆς Ἑλ-
 λάδος ; θὰ λάβῃ ὡς ἀπάντησιν — Ὅσο πᾶ-
 νε καὶ χειρότερα. Εἶχε λοιπὸν δίκαιον γάλ-
 λος τις κωμικὸς ἐμπαίζων πρὸς τὴν Ἑλ-
 λάδα, μόλις ἀναστάσαν νὰ λέγῃ

Πολιτικῶς ἀν μ' ἔρωτᾷς, Ἑλλάς νὰ μὴ
 ὑπάρξῃ!
 Ὄρησκευτικῶς δὲ ἀφευκτα ἴς τὰ βῆθη ἄς
 βουλιᾶξῃ.

Μὰ τὸν Θεὸν, ἀλήθεια ἀναντίρρητος· ἀν
 ἐξετάσωμεν καλῶς τὴν πολιτικὴν μας ἀ-
 θλιότητα, ἀπὸ τῆς ὑπουργείας τοῦ Ἀλθα-
 νοῦ μέχρι τῆς σήμερον, αἱ! πρέπει νὰ ἡ-
 μεθα παρὰ πολὺ ψωραλέα ἀγλαίσματα ὅ-
 πως μὴ συναισθανώμεθα τὸν ῥύπον, καὶ τὴν
 πολιτικὴν λέπραν ἣτις μᾶς καταμαστίζει
 ἀπὸ τῶν ἐξευγενιζομένων λούστρων μέχρι
 τῶν χρηστῶν καὶ κοσμοπολιτῶν Φαναριω-
 τῶν. Διὰ τὴν κατάστασιν τῆς ὀρησκείας τί
 νὰ εἰπώμεν ; Αἱ τὸ δικαστήριον κοσμοῦσαι

ἀρχιερατικαὶ μίτραι εἰσὶ ἀρκοῦσα ἐνδείξεις
 ποῦ καταντήσαμεν. Ἐνθυμοῦμαι, ὅταν ἤμην
 παιδάριον γυμνόπουν καὶ ξεβράκωτον, ὅπως
 αἱ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ ἀπόστολοι
 φαινομηρίδες, ἐνθυμοῦμαι τότε κοινὴν τινα
 παροιμίαν ἀνὰ τὰ χεῖλη πάντωνφερομένην,
 ὅπως οἱ στηλιταὶ πρὸ τινων μόλις μηνῶν,
 ἔναυλος, λέγω, ἤχεϊ ἀκόμη εἰς τὰ ὠτά μου,
 ὡς αἱ ὕβρεις τῆς « Ἐφημερίδος » καὶ τοῦ
 « Λαοῦ », ἣ τότε δημῶδης παροιμία, — Κα-
 ταντήσαμεν χειρότερα καὶ ἀπὸ
 τῆν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ σήμερον τί νὰ εἰ-
 πώμεν, ὅπως κατάδηλον ποιήσωμεν τὴν ἐ-
 λλεινότητά μας ; Νὰ εἰπώμεν καταντήσαμεν
 χειρότεροι καὶ ἀπὸ τὸν Κορομηλᾶ ; Μὰ τὸ
 Β'. Νεκροταφεῖον καὶ τὰ ραπίσματα τοῦ
 κ. Κουπιτώρη, δὲν ἀρκεῖ, μ' ὄλον ὅτι ἀδύ-
 νατον νὰ εὐρωμεν χειρότεραν παρομοίωσιν
 τῆς οἰκτρότητός μας.

Ἄφυσέ μας παρακαλῶ, « Ἀριστόφανες »,
 νὰ ξεθυμάνωμεν ὀλίγον διότι καταντήσα-
 μεν ἐξωλέστατοι καὶ προκλέστατοι. Τρεῖς
 μῆνας ἀγωνίζομαι ὅπως διωρισθῶ παρὰ
 τοῦ παρόντος ὑπουργείου, καὶ ἐμπαίζομαι

καὶ φενακίζομαι μὲ τὸ σήμερον καὶ τὸ αὔ-
 ριον, καὶ οὐδὲν κατορθῶ, καὶ καθ' ἑκάστην
 βλέπω τὰς ἐλπίδας μου ὡς ξύλα καὶ ναυά-
 για κατασκορπιζομένας. Εἶνε κατάστασις,
 παρακαλῶ, αὕτη ; Εἰπέ μου, κηρύσσεται τις
 ἀντιπολιτευόμενος, ἐκδίδει σατυρικὴν ἐφη-
 μερίδα καὶ ἀρχίζει τὸν κατὰ τοῦ ὑπουργείου
 Φιλιππικόν ; Ναὶ ἢ ὄχι ; Ἰδοὺ ποῦ περιῆλθον
 τὰ πράγματα τῆς Πατρίδος, ἄνθρωπος σὺν
 κ' ἐμένα ποῦ ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ ἦνε
 πρόεδρος τοῦ εἰδικοῦ Δικαστηρίου, νὰ κα-
 τατρίβῃ τὰς ὥρας ἀνευ ὑπηρεσίας εἰς τὰ
 καφενεῖα, εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς τὰς πλα-
 τείας, ἀνευ θέσεώς τινος, ἀνευ ρουσφετίου,
 ἀνευ τέλους βοηθητικοῦ τινος ἐντάλματος.
 Εἶνε κατάστασις αὕτη ; Οὕτως ἐννοεῖ τὸ ἐνε-
 στῶς ὑπουργεῖον νὰ βελτιώσῃ τὴν κατάστα-
 σιν τῆς Πατρίδος καὶ νὰ ὠθήσῃ αὐτὴν εἰς
 πρόοδον ἀληθῆ ; Δὲν ὑπάγωμεν κατὰ διαβό-
 λου, λέγω, καλλίτερον !

Πῶς νὰ μὴ ἀπελπισθῇ τις ἀπὸ τὴν κοι-
 νωνίαν αὕτην, καὶ ἰδίως ἀπὸ τὰς ῥοδοπα-
 ρεῖους μας, πῶς νὰ μὴ ἀπελπισθῶ, ἐνῶ δὲν
 εἶμαι οὔτε στραβός, οὔτε χωλός, οὔτε καμ-

Κ Η Π Ο Σ

Η ΦΑΛΑΓΕ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Ἐπειδὴ τὸ καλοκαῖρι ἢ Ἑλλάδα χωρὶς ἄλλο
 Μὲ τοὺς Ἀραβας καὶ Τούρκους θάχῃ πόλεμο μεγάλο,
 Κ' ἢ Κυβέρνησις τοῦ κράτους θὰ ἐνώσῃ τὴν Ἀθῆνα
 Μὲ τὸν Πειραιᾶ μὲ τείχη φοβερά, καὶ εἰς τὴν Κίνα
 Θεὸ νὰ παραγγείλῃ ἕνα ἀθεόρατο βαπόρι,
 Ποῦ νὰ τρέχῃ χίλια μίλια κάθε ὥρα δίχως πῶρη.

Ἐπειδὴ τὸ Μαυροβούνι, κ' ἢ πτωχὴ Μακεδονία
 Μ' ὅλα τὰ περίχωρά της κ' ἢ μεγάλη Θεσσαλία,
 Καὶ ἢ Ἡπειρος, κ' ἢ Σάμος, καὶ ἢ Χίος καὶ ἢ Κρήτη
 Καὶ τὰ ἄλλα μέρη ὅλα θὰ σηκώσουνε τὴν μύτην,
 Καὶ οἱ ἄνδρες κ' ἢ γυναῖκες καὶ παιδιὰ καὶ γέροι, ὅλοι
 Θεὸ νὰ πάρουν τὸ τουφέκι καὶ θὰ ἔμπουν μὲς ἴς τὴν Πόλιν.

Ἐπειδὴ ἐσχηματίσθη εἰς ἑτοῦτον τὸν Αἰῶνα
 Καὶ τῶν φοιτητῶν ἢ Φάλαγξ, κ' ὅλοι ἔβαλαν κορῶνα
 Καὶ ἐρέμασαν παλάσκα καὶ σπαθᾶκι εἰς τὴν μέσην,
 Καὶ φρουροῦνε τὴν Πατρίδα ὅπως εἰς αὐτοὺς ἀρέσει,
 Καὶ ἐπήρανε καψούλια καὶ μπαροῦτι καὶ φουτέκια,
 Καὶ ἐμάθανε νὰ πιάνουν εἰς τὸ χέρι τὰ τουφέκια.

Ἐπειδὴ κοντὰ εἰς ὄλας τὰς μεγάλας ἐξοπλίσεις
 Ἄρχινίσαν νὰ μαθαίνουν τὰς πολεμικὰς κινήσεις
 Εἰς τὰς Στήλας καὶ ἀπάνω εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον
 Καὶ αὐτοὶ ἀκόμ' οἱ νέοι μαθηταὶ τῶν Γυμνασίων,
 Κ' οἱ Ἀνατολίταις ὅλοι μὲ τὸ Τούρκικο τὸ φέσι,
 Κ' εἰς ὀλίγον θὰ κρεμάσουν καὶ αὐτοὶ σπαθὶ ἴς τὴ μέσην.

Δι' αὐτὰ καὶ τῆς Μεγάλης καὶ τρανῆς Ἰδέας χάριν
 Ἄπεράσισαν θυσίαν νὰ προσφέρουν εἰς τὸν Ἄρην
 Κ' ἢ γενναίαις ἑλληνίδες καὶ τὸ ἔθνος νὰ συνδράμουν,
 Καὶ γιὰ τοῦτο ἐσκεφθῆκαν μίαν Φάλαγγα νὰ κάμουν,
 Γιὰ νὰ δειξοῦν εἰς τὸν κόσμον πῶς γεννᾶ ἀκόμη τώρα
 Ἄνδρειωμένας Βουβουλίνας ἢ ἑλληνικὴ ἢ χώρα.

πούρης, δὲν κατορθῶ, καὶ τοι ὡς Τάνταλος ἀγωνίζεσθαι μὲν νὰ ἐφελκῶσθαι ἓνα γλυκὸν βλέμμα ἐξω καὶ μίση Ὀθωνίστρας, καὶ νὰ βλέπω ἀπ' ἐτέρου ἓνα Κορομηλά, Μανσόλα, Ἐρυθρὸ γραμματέα καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸ θεόκουσο Ἀσμοδαϊκὸν κέθαμμα τὸν ἀφορισμένο Ροῖδη, νὰ σοῦ κάμουν τὴν φιγοῦρά των, νὰ ἐφελκῶσι τὴν προσοχὴν πασῶν καὶ ν' ἀριθμῶσι μυρίας κατακτήσεις Φαναριωτισῶν. Ἀχ, μοῦ ἐρχεται νὰ σκάσω. Προστίμουν ἀντὶ τῆς μικρᾶς ὑπολήψεως, τὴν ὁποίαν διακίως, μὰ τὸν Δία, ἀπολαύω, προτίμουν, λέγω, χιλιάκις νὰ ἤμην Κορομηλάς, καὶ ἄς γελοῦσεν ὁ κόσμος ὅλος μὲ τὴν ἀναιδείαν μου καὶ θλακεῖαν. Ἴδου ποῦ μὲ ὤθει ἡ ἀπελπισία μου· ἀλλ' ὅμως ἔχει ὁ Θεός, θὰ ὑψωθῶ καὶ ἐγὼ ποτε καὶ θὰ ἀναδειχθῶ ἐκ τῶν μικρῶν μέγας ὡς τόσο καὶ τόσο ἄλλοι, ὡς ὁ Καμπούρογλου, ὁ γελοιογράφος Ἀννίνο, καὶ ὁ πρῶην Παρακλιόζης τοῦ Θεάτρου νῦν δὲ ἀρχικηπουρός καὶ μέγας συντάκτης τοῦ χαρῆστατος «Ἀσμοδαίου.»

Πῶς νὰ μὴ ἀπελπισθῶ ὅταν βλέπω τὰ πάντα κατὰ κρημνῶν φερόμενα, τὸν Αὐγερινὸν δίδοντα πολυτελεῖ συμπίσια, καὶ τὰ παιδιὰ φορτόνοντα τὰ γράμματα ἔς τὸν κόκορα καὶ τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια παρωδῶντα. Τὴν Κυριακὴν ἐπὶ παραδείγματος ἐνῶ ἐπήγα νὰ ἰδῶ κ' ἐγὼ τὸν νέον θεατρικὸν θίασον τὸν ἐν ταῖς Ἰλισσιδάς Μουσικαῖς ἐπιτυχῶς ἐναμιλλόμενον πρὸς τὸν θίασον τοῦ Ἀλεξιάδου, εἶδα ἐκεῖ σωρὸν παίδων παίζοντα τοὺς στρατιώτας. Τότε ἐνθυμήθη τοὺς ὠραίους στίχους ποιητοῦ τινος πρὸ δεκαετηρίδων δημοσιευθέντας ἐν τῇ ἐφημερίδι «Ἐποχῇ», ὅστις ἐλέπων τὰς εἴλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς δικαίως ἐφαλλε μεστός πάθους καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

Ὅταν τὰς εἴλας θεωρεῖς τὰς ὑψηλὰς ἐκεῖνας Αἵτινες ποτ' ἐσόλιζον ἐνδόξως τὰς Ἀθήνας, τότε σοῦ ἐρχονται εἰς τὸν νῦν τὰ παλαιὰ σχολεῖα καὶ ἐλέπεις πόσον σήμερον ἀφείθη ἡ παιδεία.

Ἐκτερεῖ, Ἀριστόφανες, ἀντὶ τοῦ ποιητοῦ ἐμὲ, ἀλλὰ ἔκτερεῖ συνάμα καὶ τὸν συχνὰ πυκνὰ συμπίσια δίδοντα καὶ πολυτελεῖς ἐσπερίδας Αὐγερινὸν τὸν διὰ τὰς ἀμαρτίας μας ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν θέλεις ἴσως

μὲ εἶπει ὅτι ἔχει δίκαιον νὰ συμποσιάζῃ τοὺς φίλους του διότι τριακοσίας χιλιάδας στρογγυλάς λέγουσι ὅτι ὠφελήθη ἐκ τῆς παραχωρήσεως εἰς τὸν γάλλον ἐργολάβου τοῦ λιμένος Κατακόλου. Αὐτὰ εἰνε λόγια τῶν κακῶν γλωσσῶν καὶ δὲν πρέπει νὰ τὰ πιστεύης καθ' ἣν μάλιστα ἐποχὴν τὸ εἰδικὸν δικαστήριον ἐργάζεται. Ἄς ἦνε δά.

Προχθὲς ὁ θεὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ὁ Αὐγερινὸς ὁ διὰ τὰς κοιλίας τῶν λεγομένων ὁμογενῶν προνομῶν καὶ φροντίζων, ἔδωκε Λουκουλικώτατον γεῦμα ἐν τῇ παραλίᾳ Σκαραμαγῆ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Σαλαμίνος (σὰν ναυτικὸς ποῦ εἶνε) εἰς τὸν Ζαημάκο καὶ τοὺς μεγάλους Λεσχίτας Φαναριώτας. Ποτὲ, φίλτατε Ἀριστόφανες, ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν εἶδον μεγαλοπρεπέστατον δεῖπνον. Ἄν ἦσο ἐκεῖ θὰ ἔβλεπες τὸν Κορομηλά ἀρχιμάγειρον τοῦ συμποσίου φορτωμένον κάρπυνας καὶ γάλλους τοῦ Πύργου, χοιρίδια, δ' ἐστὶ γουρούνια τῶν Μεγάρων, ἄμνους, ἰχθύας, ἄστακους, ὄστρεῖδας, κοτόπτητας, τυροὺς καὶ μυζήθραν κοπανιστήν, αὐγοτάραχα, γλωσσᾶς καὶ ξυρίγια, οἴνους Κηφισίας καὶ Πατρῶν, (καὶ γάδαρος νὰ ἦτο δὲν θὰ σήκωνε τόσα) πορτοκάλια καὶ λεμόνια, ὧν πολλὰ ἐδέχθη ὁ Καμπούρογλου κατὰ κεφαλῆς, θελήσας ὡς ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος τῶν θεῶν οἰνοχόος νὰ σερβίρῃ τοὺς συμπίσια, ὑπολαβὼν ἴσως αὐτοὺς ὡς πασάδας ἢ βείδας. Ἐκ τοῦ Λουκουλικῶ τοῦ συμποσίου ἐπιστρέψαντες οἱ δύο οὔτοι περιβόητοι ἄνδρες θεατῶν ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἀρεως κυνικῶς ἐπιδεικνύμενοι καθήμενοι ἐπὶ τῶν καταπετασμάτων τῆς ἀμάξης καὶ θεόμενοι τὰ γυμνάσια τῶν φοιτητῶν, ἐν μέσῳ τοῦ ἀπλέτου γέλωτος καὶ περιφρονήσεως τοῦ πλήθους.

Τελευτῶν, σὰς διαβιβάσω τὴν ἔκφρασιν τῆς δυσαρεσκείας τῶν καλῶν φίλων μου Τραπεζοντιῶν, οὐς ἀδίκως ὁ «Μικρὸς σου Ἀριστοφάνης» προχθὲς ἐνέπειξε. Σὲ διαβεβαίω ὅτι ὅλοι οἱ Τραπεζοντιῶτες εἶνε καλὰ παιδιὰ μ' ὄλον ὅτι δὲν τρατάρουν μῦθρα οὔτε ἐμὲ, οὔτε σὲ, οὔτε τὸν Σουρῆ.

Ἐρρωσο καὶ καλὰ Βάγια.
Ὁ ἰδικός σου ΕΓΩ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὴν Δευτέραν τὸ πυροβολικὸν ἔκαμιν ἐναρξιν τῶν ἀσφαίρων πυρῶν ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἀρεως. Εἰς τὰ γυμνάσια ταῦτα παρευρέθησαν ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν μεθ' ὅλου τοῦ ἐπιτελείου του, ὁ διοικητὴς καὶ ὑποδιοικητὴς τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς, τὰ ἐνταῦθα ἐδρεύοντα τάγματα τοῦ πεζικοῦ, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ ἐκ διαφόρων σωμάτων. Ἀφοῦ ἐτελείωσαν τὰ γυμνάσια, τὰ διάφορα σώματα ἔκαμον παρελάσειν πρὸ τοῦ ὑπουργοῦ ἐν μεγάλῃ πομπῇ καὶ παρατάξει.

Χθὲς ἐγένοντο πάλιν ἀσφαίρα πυρά. Θὰ γίνουσι δὲ καὶ σήμερον.

Ὁ κ. Κουμουνοῦρος, φαίνεται, ὅτι προχωρεῖ γοργῶ τῷ ποδὶ πρὸς πραγματοποίησιν τῆς Μεγάλης Ἰδέας. Οἱ καθ' ἑκάστην γινόμενοι ψευτοπόλεμοι, ἡ Φάλαγξ τῶν φοιτητῶν, ἡ διὰ τῶν ὄπλων τοῦ Μυλωνᾶ ἐκγύμνασις τῶν ὑπαξιωματικῶν τῶν διαφόρων σωμάτων, τὰ γυμνάσια τῶν μαθητῶν τῶν ἐλληνικῶν σχολείων καὶ τῶν γυμνασίων, πάντα ταῦτα εἶνε σημεῖα ἐκρήξεως ἀληθοῦς πολέμου καὶ ἀριςτος οἰωνὸς τῆς ἀφύκτου λύσεως τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος.

Τὴν Κυριακὴν ἐγυμνάσθη καὶ πάλιν ἡ φάλαγξ ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἀρεως, εἰς δὲ τὰς Στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐγυμνάσθησαν αἱ μαθηταὶ τῶν γυμνασίων.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν παρέστησαν ὁ δραματικὸς θίασος «Αἰσχύλος» τὸν «Ἀθανάσιον Διάκον». Φάλαγγες, γυμνάσια, θεάτρα, ἵπποδρόμια, μουσικαὶ, τελεταὶ καθιστῶσιν εὐχάριστον καὶ ἀγαπητὴν εἰς πάντας τὴν μαλαρίαν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, ἧτις, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι κατὰ τὴν ποικιλίαν τῶν διασκεδάσεων ὑπερέβη καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς Παρισίους. Χαρὰ στήν τύχην μας.

Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλομεν, ὅτι ὁ κ. Ἰωάννης Ζέππος διωρίσθη δικαστὴς ἐν Ναυπλίῳ. Ὁ διορισμὸς οὗτος τιμᾶ μεγάλως τὴν δικαστικὴν ὑπηρεσίαν διότι ὁ κ. Ζέππος εἶνε τιμιώτατος καὶ ἀκεραιότατος ἄνθρωπος, εἰς πολλὰς δὲ περιστάσεις ἔδωκε

τράνα δείγματα τῆς ἰκανότητος καὶ ἐμβριθείας του.

Ἐξεφράσθη ἐκ μέρους τῶν δικαστῶν τοῦ εἰδικοῦ Δικαστηρίου εὐχαρίστησις πρὸς τὸν ὑπομεινόμενον κ. Κόκκον, διότι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς δίκης ἐπεκράτησε πλήρη ἡσυχία καὶ τάξις, οὐδεμίαν δὲ διένεξιν ἢ ἀπλή καὶ ἀσημαντὸς εἰς ἐλαβε χώραν, πρᾶγμα σπανιότατον εἰς τόσην συρροὴν πληθους ὠθηθῶτος καὶ ὠθουμένου. Ὁ κ. Κόκκος εἶνε ἀνώτερος παντὸς ἐπαίνου διὰ τὴν δραστηριότητα καὶ τὸν ζῆλον, τὸν ὁποῖον κατέβαλε πρὸς ἐπικράτησιν τῆς ἡσυχίας, εὐχόμεθα δὲ, ὅπως πάντοτε τοιοῦτοι ἄνδρες, οἷος ὁ κ. Κόκκος, διορίζωνται φύλακες τῆς ἡσυχίας εἰς τῶν πολυπλόκους καὶ πολυθορύβους περιστάσεις.

Καθὰ γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Καλαμῶν, τὸ ἐκεῖ ὑποκατάστημα τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς δέχεται τὰς πληρωμὰς τῶν διαφόρων ἐμπορικῶν γραμματίων εἰς τραπεζικὰ χαρτονομίσματα μόνον, καὶ οὐχὶ εἰς ἄλλου εἶδους νόμισμα. Τοῦτο ἀναγκάζει τοὺς Καλαμίους ἐμπόρους νὰ περιτρέχουσιν εἰς τὰ ἐπὶ ζωρῆ καὶ νὰ κληροῦν μὲ τὸ τουφέκι τὰ χαρτονομίσματα. Παρακαλοῦμεν τὴν Ἐθν. Τράπεζαν νὰ λάβῃ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον μέριμναν περὶ τούτου, διότι χάριν τῆς παραλόγου ταύτης καὶ ἀσυμφόρου πληρωμῆς οἱ ἐν Καλάμῃς ἐμπόροι τραβοῦν τὸν διάβολόν των. Πιστεύομεν, ὅτι θὰ εἰσακουσθῶμεν.

Ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ γ. ἀστ. τμήματος εἰσήκουσε τὴν παράκλησιν μας καὶ ἔσπευσε νὰ καθάρσῃ τὴν ὁδὸν τῆς βρύσεως τοῦ Βορρᾶ, ἧτις ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ ἦτο κοπρῶν καὶ κέντρον πάσης βρώμας καὶ ἀκαθαρσίας. Διὰ τὴν πράξιν ταύτην ἐκφράζομεν τὰς πολλὰς εὐχαριστήσεις μας πρὸς τὸν κ. ὑπαστυνόμον, τὸν παρακαλοῦμεν δὲ ὅπως φροντίσῃ ἕλιγον καὶ περὶ τῆς στενωποῦ τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς Βορείου Ἡλερᾶς, ἧτις κατήντησεν ἀδιάβατος, ἕνεκα τῆς ἀνυποφόρου δυσωδίας, τὴν ὁποίαν ἀναδίδουσιν αἱ ἐν αὐτῇ σωρευόμεναι καθ' ἑκάστην ἀκαθαρσία.

Ὁ βουλευτὴς Νάξου κ. Μυκωνίος ἀναπεκρίθη πληρέστατα εἰς τὰς προσδοκίας

τῶν ἐκλογῶν του. Οὐδέποτε ἀπέκτησε μέγροι τοῦδε ἡ Νάξος τοιοῦτον ἀντιπρόσωπον ὡς τὸν κ. Μυκωνίον. Οὗτος κατῴρωσε νὰ διαταχθῇ ἡ κατασκευὴ τῆς γεφύρας, νὰ μεταβῇ μηχανικὸς πρὸς καθαρισμὸν τοῦ λιμένος τῆς Νήσου, νὰ δοθῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τινὰ ἐκ τῶν καθυστερουμένων αὐτῆς χρημάτων, καὶ νὰ συστηθῇ σχολεῖον, ἐπεδίωξε δὲ — καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ κατορθωθῇ — ἡ ἀύξεισις τῶν ἡμερομνησθίων τῶν ἐργατῶν τῆς Σμύρδος, καὶ πολλὰς ἄλλας εὐκολίας παρέσχεν ὡς βουλευτὴς εἰς τὴν πατρίδα του. Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τὸν κ. Μυκωνίον διὰ τὸν ζῆλον, τὸν ὁποῖον καταβάλλει πρὸς πρόδοον καὶ ἀνάπτυξιν τῶν πόρων τῆς πατρίδος του, πιστεύομεν δὲ, ὅτι πάντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς αὐταπαρνήσεως θὰ φροντίξῃ περὶ τῶν γενικῶν συμφερόντων, καὶ οὐχὶ, ὡς ἄλλοι, μόνον περὶ τῶν ἀτομικῶν.

Περὶ τὴν πρῶην τῆς Δευτέρας συνεκροῦσθη πλεισίον τοῦ Μαλέα Ἰταλικὸν ἀτμόπλοιον, ἀναχωρῆσαν ἐκ Πειραιῶς μετὰ τινος Ἀγγλικοῦ, καὶ ἐβυθίσθη αὐτανδρον, ὀλίγων μόνον σωθόντων ἐκ τοῦ τρομεροῦ καὶ ἀπροόπτου θανάτου. Τὸ σπαρακτικὸν τοῦτο δυστύχημα ὀφείλεται εἰς τὴν ζευζικίαν καὶ τὴν μεγάλην στραβομάραν τῶν Ἀγγλων.

Ἐξοκολοθοῦσιν ἐν τῷ θεάτρῳ αἱ ἐλληνικαὶ παραστάσεις μετὰ τῆς αὐτῆς, ὡς πάντοτε, ἀγραμματοσύνης, ἀτεχνίας καὶ κακοροικιῆς. Ἀνυπομῶνως περιμένομεν τὸ τέλος τῶν παραστάσεων διότι ἀπεγορευθῆμεν πλέον, ἀκούοντες τὰ Ἀλεξιάδοπιπινικά οὐρλιάσματα.

Ἡ ἐκ Σύρου ἀποσταλεῖσα ἡμῖν διατριβὴ δὲν θέλει καταχωρηθῆ, διότι κατάπιεται πολλῶν προσώπων, νέων καὶ νεανίδων. Ἄς ἔλθῃ λοιπὸν ὁ κομίσας ἡμῖν τὴν διατριβὴν ταύτην νὰ λάβῃ τὸ προκαταβληθὲν διὰ τὴν καταχώρισιν αὐτῆς ἀντίτιμον.

Δημοσιεύοντες τὴν περὶ τοῦ Ἀπολογισμοῦ τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ ἐτους 1875 διακήρυξιν τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων, προτεγῶς θέλομεν γράψαι ποίας καὶ πόσας ὠφελείας προῦξήνησεν ὁ κ. Δήμαρχος εἰς τὸν τόπον.

Ἄριθ. Πρωτ. 1297.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ὁ Δὴμαρχος Ἀθηναίων
Διακηρύττει

Ὅτι συμφώνως πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 140 καὶ 144 τοῦ περὶ Δήμων Νόμου διατασσόμενα, ὅτε Δημοτ. Εἰσπράκτωρ, ὁ Δήμαρχος καὶ τὰ Ἀδελφάτα τῶν ἀγαθοεργῶν Καταστημάτων συνέταξαν τοὺς οἰκέτους λογαριασμοὺς τῆς διαχειρίσεως τοῦ ἐτους 1875, οἵτινες μετ' ὅλων τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων, ἦτοι γεν. Πινάκων, φύλλων λεπτομερείας, χρηματ. ἐνταλμάτων καὶ ἀποδείξεων πληρωμῶν, ἐκτίθενται εἰς τὸ Δημαρχεῖον ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας ἀπὸ τῆς 22 τρ. μηνός, συμπεριλαμβανομένης καὶ ταύτης, ἵνα λάβῃ γνῶσιν αὐτῶν πᾶς δημότης καὶ ἐπιφέρῃ τὰς ἐπ' αὐτῶν παρατηρήσεις του.

Συμπολιταί,

Ἐκτον ἤδη ἔτος ἐκπληρῶ τὸ καθήκον τοῦτο καὶ καλῶ ὑμᾶς ἵνα λάβῃτε γνῶσιν τῆς Δημοτ. διαχειρίσεως, νὰ ἐξετάσητε τὴν τρόπον διετέθησαν οἱ παρ' ὑμῶν πληροῦσθαι οἱ φόροι καὶ κατὰ πόσον συνετέλεσαν εἰς τὴν κοινὴν εὐμερίαν.

Μία τῶν κυριωτέρων βάσεων τῶν ἐλευθεριῶν ἐνὸς λαοῦ εἶνε καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξετάσεως τῶν παρ' αὐτοῦ πληρονομένων φόρων, ἡ δὲ ἐνάσκησις τῶν νομίμων δικαιωμάτων τοῦ πολίτου ἐν τῷ ἐδαφίῳ τῆς δημοσίας ἐλευθερίας, ρυθμίζει τὴν διαγωγὴν τῶν διαχειριζομένων τὰ κοινὰ καὶ ὑπεκαίει τὴν φιλοτιμίαν αὐτῶν, ἀποκροῦει ἄλλως πᾶσαν τυχὸν ἀδίκον κρίσιν τῆς διαγωγῆς ἐκείνων, οὐς ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ ψήφος τοῦ λαοῦ φέρει ἐπὶ τὴν ἀρχήν.

Διὰ ἐπαναλαμβάνω νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς ἵνα ἐνασκήσητε τὸ δικαίωμα, ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ νόμος χορηγεῖ ὑμῖν. Ἡ παρούσα θέλει δημοσιευθῆ προσηκόντως.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 15 Μαρτίου 1876.

Ὁ Δήμαρχος
(Τ. Σ.) Π. Σ. Κυριακός.

Εἰς τῆς Φάλαγγος ἐτούτης τὸ φαρδὺ πλατὺ τευτέρῳ θεῖ νὰ γράφεται ἐκείνη ἡ κυρία ὄπου ξέρει Σὰν νερὸ ἀπ' ἐξω κάθῃ τοῦ Δουμᾶ μυθιστορία, Τοῦ συρμοῦ τῆς νέαις μόδες, γαλλικὰ κ' ἐργολαβία, Κ' ἔχει ἔς τὸ περπάτημά της τῆς κοκέτας τὸν ἀέρα, Καὶ μονάχη της πηγαίνει ὄπου θέλει ὅλη μέρα.

Εἰς ἐκείνας τὰς κυρίας ἐπιτρέπεται καὶ μόνον εἰς τὴν Φάλαγγα νὰ ἔμπουν ποῦνε δεκαεξὶ χρόνων. Ἀπὸ τὰ δεκάξῃ χρόνια ἕως τὰ πενήντα τρία Ἐπιτρέπεται ἡ Φάλαγξ εἰς τὴν κάθε μιά κυρία, Εἰδ' ἄλλοιῶς, ἐκείνη ποῦχει πῖο πολλὰ ἢ λίγα χρόνια Δὲν εἶν' ἀξία νὰ βάλῃ Φαλαγγίτικα γαλόνια.

Εἰς τὴν Φάλαγγα ἐτούτη θεῖ νὰ γράφεται ἐκείνη ὄπου ὄλα τὰ εἰξεύρει κ' ἔχει δύνανμιν νὰ κρίνῃ Μὲ ποιὸν τρόπον ἡ Ἑλλάδα εἰμπορεῖ νὰ εὐτυχήσῃ, Δίχως νᾶρχωνται ἡ μόδες ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὸ Παρίσι Καὶ ἀπὸ τὰ ἐξω μέρη, ἀλλ' εἰδ' εἰς τὴν Ἀθήνα Νὰ κατασκευάζουν κότσους, ποῦφ, κορσέδες, καππελίνα.

Ἡ στολὴ τῆς Φάλαγγος μας θεῖ νὰ ἦν ἓνα καπέλο Δέκα ὀργυιαῖς μεγάλο καὶ βαθὺ ὡσὰν μαστέλλο. Εἰς τὴν κάθε μιά ἄκρη θεῖ νὰ ἔχῃ γιὰ στολιὰ Εἴκοσι φτερά κοκκόρου, κ' ἓνα ὠμορφο ἀστρεῖδι Μὲ πολλὰ μικρὰ πετράδια, καὶ ἔς τῆς κορυφῆς τὸ μέρος Θεῖ νὰ ἦνε κεντημένα ἡ Ἑλλάδα καὶ ὁ Ἐρως.

Θὰ φοροῦμε ἔς τὸ κεφάλι ἓναν κότσο δέκα πῆγες Ὑψηλὸ, καὶ καμωμένο ἀπὸ ἀλογίσιαις τρίχες. Εἰς τὴν κάθε μιά ἄκρη θεῖ νὰ ἔχῃ δύο πλεξίδες, Ποῦ θὰ πέφτουν εἰς τοὺς ὤμους σὰν ὀλόχρυσαις λουρίδες, Καὶ κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν κότσο καὶ ἔς τὸ ὑψηλὸ καπέλο Θεῖ φοροῦμε εἰς τὰ μούτρα κ' ἓνα μαῦρο κ' ἄσπρο βέλο.

Ἐς τὸν λαιμόν μας θεῖ φοροῦμε μιά κόκκινη γραββάττα, Καὶ ἔς τὸ σῶμα ἓνα μπουστό ποῦ θ' ἀφίγη τὰ ἀφράτα Καὶ κατὰλευκά μας στήθη ὄλως διόλου γυμνωμένα, Γιὰ νὰ σφάζομε ἀμέσως ἔς τὴν καρδίαν τὸν κάθε ἓνα. Εἰς τὴν μέση θεῖ φοροῦμε μιά ὀλόχρυση κορδέλλα, Ποῦ θὰ φθάνη ἕως κάτω, καὶ ὅθι ἦνε μιά τρέλλα.

Ἀπ' τὴ μέση μας καὶ κάτω θεῖ φοροῦμε ἓνα φουστάνι, ὄπου ὡς τὰ γόνατά μας μόλις μόλις θεῖ νὰ φθάνη, Κι' ἀπὸ κάτ' ἀπ' τὸ φουστάνι θεῖ φοροῦμε κρινολίνο Τῆς παλῆας ἐκείνης μόδας, μὰ πολὺ κοντὸ κ' ἐκείνο, Καὶ σὰν γλόμπος θεῖ φοροῦμε καὶ ἀέρα θεῖ μᾶς δίνῃ, Καὶ τῆς ὠμορφαῖς μας γάρμπαις ἀξεσκεπάσαις θ' ἀφίγη.

Ἀπ' τὸ κρινολίνο κάτω θεῖ φοροῦμε πάντα κ' ἓνα Ἦ καὶ δύο μισοφόρια φουντωτά, κολλαρισμένα, Καὶ εἰς τὰ κομψότατά μας καὶ μικρὰ μας ποδαράκια Θεῖ φοροῦμε πότε ἄσπρα πότε μαῦρα στιβαλάκια Μὲ σαγρε καὶ φίνο γάντι καὶ διάφορα στολιδία, Κουμπιά, φούνταις καὶ κορδέλλαις καὶ μὲ ἄλλα μπιχλιμπίδια.

Εἰς τὸ χέρι θεῖ βαστοῦμε γιὰ τουφέκι ἀθαντάγια, Καὶ τῆς φλογεραῖς ματιαῖς μας θεῖ νὰ ἔχομε γιὰ σκάγια, Καὶ γιὰ δυνατόν μπαρούτι τὸ καλὸ μας κοκκινάδι, Καὶ εὐθὺς ποῦ τὸ φοροῦμε, θεῖ νὰ στέλλομε ἔς τὸν Ἄδη Ὅλους τοὺς κακοὺς ἐχθρούς μας, καὶ εἰς τὴν λιγνή μας μέση, Θεῖ φοροῦμε γιὰ σπαθᾶκι ὅτι θεῖ νὰ μᾶς ἀρέσῃ.

Ἀπὸ ὄλαις τῆς κυρίας φαλαγγίτισαις θεῖ δίνῃ Τὰς διαταγὰς εἰς ὄλα τὰ γυμνάσια ἐκείνη ὄπου εἶνε σπουδασμένη εἰς τῆς μόδες, καὶ εἰξεύρει Νὰ κατασκευάζῃ ποῦδρα τεχνικὴ ἀπὸ ἀλεύρι, Καὶ ἀπὸ τὸ πετιμέζι κοκκινάδι grand νὰ βγάξῃ, Ποῦ νὰ φαίνεται ὠραία κ' ἡ μαιμοῦ, ἄμα τὸ βάζῃ.

Τὰ γυμνάσια τὰ πρῶτα τῆς τρελλῆς ἐργολαβίας Θεῖ νὰ γίνονται μὲ γέλοια εἰς τὰς δύο τὰς Πλατείας Τρεῖς φοραῖς τὴν ἑβδομάδα, Πέμπτη, Κυριακὴ καὶ Τρίτη, Καὶ τῆς ἄλλαις μέραις πάλιν εἴτε μέσα εἰς τὸ σπήτι, Εἴτε ἐξω εἰς τοὺς δρόμους τῆς Βουλῆς καὶ τῶν Χαυτείων, Τοῦ Ἐρμού καὶ τοῦ Αἰόλου, ἢ καὶ εἰς τὸ Σολωνεῖον.

Αὐτὴ εἶν' ἡ νέα Φάλαγξ, κ' ὁ σκοπὸς καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς εἶναι τὸ καλὸν τοῦ Ἐθνους καὶ ὁ γυῖος τῆς Ἀφροδίτης. Κι' ἂν ποτὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλθουν Τούρκοι, εἴτε Γάλλοι, εἴτε Ἀγγλοὶ, εἴτε Ρώσσοι, Γερμανοὶ, Κινέζοι κ' ἄλλοι, Θεῖ νὰ κάνομε ἓνα κάστρο φοβερὸν εἰς τὴν Ἀθήνα Ἀπὸ δέκα μιλιοῦνια φουντωμένα κρινολίνα.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΨΗΝΟΣ.

ΕΛΛΑΣ.

Ὅποιος ἀπὸ σᾶς, παιδιά μου, εἰς ἐτοῦτο τὸ κομμάτι
Τοῦ φωμιοῦ τὸ χέρ' ἀπλώσῃ,
Προφητεύω πῶς ἐκεῖνος χωρὶς ἄλλο μὲ ἀπάτη
Ἐν τοῖς ἐχθροῦς θὰ μὲ προδώσῃ.
Λοιπὸν ὅποιος ἀπ' τοῦς ἔξῃ θέλει τάφον νὰ μοῦ σκάψῃ
Τὸ κομμάτ' αὐτὸ ἄς πάρῃ καὶ μὲ μία ἄς τὸ χάψῃ.

ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ.

Κάθε ἄλλο πρᾶγμα κάνω, ὦ πατρίδα μου φιλότατη,
Μὰ ποτέ δὲν θὰ ἀνθέξῃ
Εἰς ἐτοῦτο ἡ ψυχὴ μου . . . Λοιπὸν δόσε τὸ κομμάτι
Ἐν ἑνὸς ἄλλον ἀπ' τοῦς ἔξῃ.
Ποιός; ἐγὼ ὁ Κουμουνδοῦρος νὰ γενῶ ποτέ προδότης,
Ὅπως ὁ Ἰσκαριώτης;

ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ.

Ἐμασκάρεψα ἔς τὸν κόσμον καὶ πολλοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους
Ἐγὼ γδύσει μὲ φευτιαῖς,
Μὲ τὸν πλοῦτον τοῦ Λαυρίου, καὶ μὲ χίλιους ἄλλους τρόπους,
Καὶ πολλὰς βαγαποντιαῖς.
Ἐν ἄνοιξα πληγαῖς ἔς τὸ στήθος καὶ μεγάλαις καὶ πολλαῖς,
Μὰ ποτέ μου δὲν θὰ κάμω καὶ ἐκεῖνο ὅπου λές.

ΖΑΗΜΗΣ.

Σὲ γελῶ καὶ σὲ ἐμπαίζω μὲ τὸν ἰσσητικόν μου
Καὶ πολὺ κρυφόν μου δόλον,
Κ' ἐγὼ μόνος μὲ ἐκεῖνο τὸ γνωστὸν πρωτόκολλόν μου
Ἐπαιξά ἔς τὸν κόσμον ὅλον.
Μὰ ποτέ σου μὴ πιστεύσῃς πῶς ἐγὼ θὰ σὲ προδώσω . .
Ποιός; ἐγὼ ὁ νομιμόφρων; . . μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ! ποῦ νὰ μὴ σώσω!

ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ.

Ἄν ἀνέβηκα ὡς τώρα μιὰ φορὰ ἔς τὴν Ἐξουσία,
Μὰ ποτέ σου μὴν πιστεύῃς
Πῶς ἐγὼ θὰ κάμω τούτη τὴν μεγάλη προδοσία,
Ὅπου τώρα προφητεύεις.

ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ.

Κι' ἀπ' ἐμὲ τὸν Δεληγιάννη μὴν προσμένῃς τέτοια πρᾶξι . .
Ἐγὼ τέτοια δὲν τὰ κάνω . . μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ! Θεὸς φυλάξοι!

ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ.

Ἐγὼ χέρι εἰς ἐτοῦτο τὸ κομμάτι θὰ ἀπλώσω
Καὶ μὲ γέλοια θὰ τὸ χάψω,
Ἐπειδὴ ἐγὼ καὶ μόνον ὁ Τζουμπές θὰ σὲ προδώσω,
Καὶ τὸν τάφον σου θὰ σκάψω,
Καὶ μὲ χίλια δυὸ φαρμάκια καὶ χολαῖς θὰ σὲ ποτίσω,
Κ' εἰς τὴν οἰκουμένην ὅλην θὲ νὰ σὲ ἐξευτελίσω.